

Het begon met de opmerking van Anja “dan ga ik wel met je mee” toen ik op een maandagochtend in maart op het werk vertelde dat de plannen om deze zomer Ghana te bezoeken leken te stranden in schoonheid. Het leek een grap, maar 4 weken later kochten we onze tickets. Zo werd een collega geheel onverwacht een reisgenoot. Ter voorbereiding op onze reis keken we samen foto's en filmpjes van eerdere reizen en een reisgenoot werd mijn vriendin.

En zo beland je in de goot

Vrijdagavond 7 augustus landden Anja en ik in Accra en begon onze Ghana-reis met een bezoekje aan de kroeg op het vliegveld. Daar ondervond Anja al meteen dat in Ghana van alles mogelijk is. Zo kwam onze ober vragen, terwijl we nauwelijks aan onze eerste Afrikaanse frisdrank begonnen waren, of we alvast wilde betalen omdat hij even naar de stad moest om iets te kopen. Omdat we toch al betaald hadden, vertokken we meteen na ons drankje naar het inmiddels vertrouwde hotel Papillon in Lartebiokoshi. Het thuisfront wist nog niet dat we veilig in Ghana waren aangekomen. Dus nog even “credits” kopen zodat we even naar het thuisfront konden bellen. Samen gingen we in de donker op pad op zoek naar een “telefoonkraampje” en hierbij bewees Anja meteen dat ze een trouwe vriendin is. Ik was namelijk vergeten dat ongeveer iedere weg in Ghana gekenmerkt wordt door het ontbreken van straatverlichting en een diepe goot aan beide kanten van de weg. Nietsvermoedend verdween ik bij een poging tot oversteken in een goot van een halve meter breed en 80 centimeter diep. Goed voorbeeld doet goed volgen, dus Anja lag binnen 3 seconden naast me in de goot. Gelukkig bleef de schade beperkt tot schaafwonden aan de hand (Sven) en knie (Anja) en tevens een kapotte broek voor Anja. Typerend voor Ghana is dat terwijl Anja en ik de slappe lach hadden naar aanleiding van ons bezoek aan de goot, vanuit de donker “sorry” geroepen werd door enkele straatverkoopsters alsof ze de goot zelf gegraven hadden.

F.C. Mandela

Na een eerste volledige dag in Accra die bestond uit het wisselen van geld en het bezoeken van Afrikaanse markten, was het de tijd voor een bezoek aan F.C. Mandela. Het was zondag en dus werd voor de middagwedstrijd eerst de kerk bezocht. Het bezoek aan de kerk begon met een geslaagde recordpoging. Het stop-zoveel-mogelijk-mensen-in-een-trotro-record van januari 2008 werd namelijk glansrijk gebroken en dus zaten Anja en ik met 37 F.C. Mandelaspelertjes in de trotro die ons naar de kerk zou brengen. De mis was typisch Afrikaans met veel gezang, gedans en een preek van 1,5 uur. Toen de mis het einde naderde werd nog melding gemaakt van enkele aanwezige celebrities. Anja en ik klapten vrolijk mee totdat F.C. Mandela werd omgeroepen met een speciaal woord van welkom aan “our friends from Holland” Anja en Sven. Alsof dit niet erg genoeg was, werd ook nog gevraagd of we even wilden gaan staan en begonnen zo'n 300 trouwe kerkgangers voor ons te bidden.

Met de zegen van god verlieten we met zijn allen de kerk en gingen we op weg naar het veld. Het middagprogramma was immers het bijwonen van de competitiewedstrijd FC Mandela – Future. Eenmaal op het veld zagen we dat Shamo (o.a. de voorzitter, materiaalman, coach, wasvrouw en waterzakdrager van F.C. Mandela) het goed voor elkaar heeft. De kledingcombinatie van LHC en Roda JC zag er als nieuw uit, de netten hingen in het doel en de lijnen waren rechter dan ooit. Aangezien we met een vreemd Ghanees feit te maken kreeg, de tegenstander was namelijk op tijd, had de wedstrijd volgens planning om 14.00 kunnen beginnen. De inspectie van de scheidsrechter was echter dusdanig zorgvuldig, dat het vermoeden gerechtvaardigd is dat deze man in het dagelijks leven professioneel en succesvol spelden in een hooiberg zoekt. Maar na een kwartier inspectie kon de wedstrijd beginnen en was Anja voor de eerste keer in haar leven toeschouwer bij voetbalwedstrijd. Helaas zagen we

een Ghanese versie van hotse-knotse-begonia-voetbal, waarbij van alles geraakt werd behalve het doel. Doordat dus wel verschillende malen enkele lichaamsdelen geraakt werden, konden we wel zien dat de door ons gefinancierde EHBO-koffer netjes eruit zag en zorgvuldig gebruikt werd. De wedstrijd eindigde dus in een bloedeloze 0-0 vol bloed.

CAS

Niet alleen waren Anja en ik om de voortgang van de projecten te bekijken, maar ook om nieuwe projecten te bezoeken. Zo wisten we van Brother Jos, de directeur van CAS, dat er niet alleen behoefte was aan een sportleraar voor CAS, maar dat ook de sportvelden op Hopeland (het internaat van CAS) dringend aan renovatie toe waren. We besloten dan ook de velden op Hopeland aan een nadere inspectie te onderwerpen. Maar niet voordat we een dag vantevoren een bezoek hadden gebracht aan het Drop-Inn centre van CAS, waar Bright (de door ons gefinancierde sportleraar) sportonderwijs verzorgt voor de aanwezige straatkinderen. We brachten een onaangekondigd bezoek en arriveerden tijdens een volleyballes. Daar constateerden we dat de kinderen met een hele grote glimlach volleyballen en de leraren die enthousiast meevolleybalden duidelijk meer aanleg hebben voor lesgeven dan voor volleyballen. De toegevoegde waarde van de deelname van de leraren was namelijk naar boven afgerond 0,0. Na de volleybalwedstrijd kletsten we nog met Brother Jos en maakten we voor de dag erna een afspraak om de sportvelden van Hopeland te bezoeken.

Aangezien een Nederlandse ochtendspits ten gevolge van overvloedige sneeuwval nog lang niet zo erg is dan een gemiddelde ochtendspits in Accra, vertrokken Anja en ik de dag erna voor ons gevoel midden in de nacht naar de Legon University waar we Brother Jos zouden ontmoeten. Brother Jos arriveerde iets na ons met een mooie auto incl. chauffeur. We vertrokken dus op stand richting Hopeland. Hopeland ligt iets buiten Accra en de weg erna toe is niet geheel verhard. Vrolijk stuiterend arriveerden we dus bij Hopeland alwaar we werden opgewacht door de beheerders. Hopeland heeft naast de functie van internaat ook die van boerderij. Na een rondleiding waarin we onder meer zagen dat de sportvelden dringend aan renovatie toe waren, ervoeren de aanwezige dieren hoe het voelt om een wereldster te zijn. Anja struinde als een ware paparazzi de hele boerderij af om van ieder aanwezig dier een complete fotorapportage te maken. Nadat de beesten via hun woordvoerder aan ons vroegen om de boerderij te verlaten, verlieten we Hopeland met de hoop hier ooit terug te keren om de gerenoveerde sportvelden met een volleybaltoernooi voor straatkinderen in gebruik te nemen.

Sportweek Begoro

De vierde editie van de sportweek in Begoro vindt over een half jaar in januari 2010 plaats en aangezien we toch in Ghana waren, konden we het budget voor deze sportweek zelf gaan bezorgen. Met een stapel cedi's namen we dus plaats in een tro-tro die ons naar Begoro zou brengen. In de bus zaten naast ons een groepje rijpere vrouwen die een begrafenis in Accra bezocht hadden. Ondanks deze droevige gebeurtenis waren zij vrolijk en de mate van vrolijkheid nam alleen maar toe toen ik aan het opperhoofd van deze vrouwen moest vragen of zij de chauffeur wilde verzoeken de bus even te stoppen voor een sanitaire onderbreking. Door het flinke hobbelen was namelijk van alles in mijn lichaam naar beneden gezakt en er lag een bruin pakketje klaar voor de uitgang. Het opperhoofd schreeuwde iets naar de chauffeur waarna iedereen in de bus dubbellag en vol medelijden naar mij keek. Haar mededeling aan de chauffeur zal wel iets geweest zijn van: "Chauffeur, kan je even stoppen want die witte mot schijten" Niet veel later zat ik samen met enkele nieuwe poepvriendinnen midden in de natuur mijn behoefte te doen.